

Emily Henry

PEOPLE WE MEET ON VACATION

Emīlija Henrija

TIE, KO SATIEKAM BRĪVDIENĀS

NO ANĢĻU VALODAS TULKOJUSI
ĪEVA MELGALVE

UDK 821.111(73)-3

He554

Izdevniecība *Prometejs*

Emily Henry

People We Meet on Vacation

Copyright © 2021 by Emily Henry LLC

All rights reserved

Translation copyright © 2023

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA Prometejs AB, Tīla ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Melgalve*

Redaktore *Kristīne Zute*

Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2024

ISBN 978-9934-553-56-1

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Iepriekšējo es uzrakstīju galvenokārt sev. Šī ir Tev.

PROLOGS

PIRMS PIECĀM VASARĀM

Brīvdienās tu vari būt, kas vien vēlies.

Gluži kā laba grāmata vai satriecošs apģērbs, arī brīvdienas ļauj tev kļūt par citu sevis versiju.

Savā ikdienas dzīvē tu varbūt pat nespēj bez kautrēšanās šūpot galvu līdzī radio, bet, atradusi īsto mirdzošām lampiņām rotāto terasīti ar pareizo perkusiju mūziku, tu pēkšņi sāksi virpuļot un griezties starp visaizrautīgākajiem cilvēkiem.

Brīvdienās tev ir citādi mati. Varbūt ūdens atšķiras, varbūt šampūns. Varbūt tu vispār necenties mazgāt matus vai ķemmēt, jo sālais okeāns tos sacirto tieši tā, kā tev patīk. Tu domā: *Varbūt arī mājās es tā varētu. Varbūt es varētu būt tāda sieviete, kas neķemmē matus, kam nav nekādu problēmu būt sasvīdušai vai nolīpušai ar smiltīm.*

Brīvdienās tu sāc pļāpāt ar svešiniekiem un aizmirsti, ka kaut kas tiek likts uz spēles. Ja viss izvērsas drausmīgi neveikli — nu un tad? Tu taču viņus vairs nekad nesatiksi!

Tu esi, kas vien vēlies būt. Tu dari, ko vien vēlies darīt.

Nu labi, varbūt ne gluži, ko vien vēlies. Reizēm laikapstākļi tev sagādā kādu konkrētu situāciju, piemēram, tādu, kādā patlaban esmu es, un tev ir jānogaida un jāatrod otršķirīgi sevis izklaidēšanas veidi, līdz beidzas lietus.

Ejot ārā no labierīcībām, es piestāju, jo vēl arvien apsveru savu tālāko plānu. Bet galvenais iemesls ir lipīgā grīda, kuras dēļ es esmu palikusi bez sandales, un nu man ir jālec tai pakaļ. Teorētiski viss šajā vietā ir apburoši, bet realitātē man šķiet, ka, ar basu kāju pieskaroties mistiskajai ķēpai uz lamināta, es varētu noķert kādu no tām retajām slimībām, kuras slēgtās mēģenēs glabā slimību kontroles centru ledusskapjos.

Es dejojot aizlecu atpakaļ pie kurpes, ieslidinu kāju pirkstus šaurajās oranžajās saitītēs un pagriežos, lai paskatītos uz bāru: daudz viegli lipīgu ķermeņu, salmu jumts un laiski rotējoši ventilatori virs galvas, durvis, kas atstutētas vaļā, un laiku pa laikam no melnās nakts iebrāžas lietus šalts un atvēsina svīstošo pūli. Stūrī mūzikas kaste ar neona nimbu spēlē *Flamingos* “I Only Have Eyes for You”.

Šī ir kūrortpilsēta, bet bārs paredzēts tieši vietējiem — šeit nav spilgtu vasaras kleitu un *Tommy Bahama* kreklus, un diemžēl nav arī kokteiļu, kurus grezno uz kociņiem sadurti tropu augļi.

Ja nebūtu negaisa, es būtu izvēlējusies kādu citu vietu, kur pavadīt pēdējo vakaru pilsētā. Visu nedēļu lietus ir lijis tik drausmīgi un pērkonis dārdinājis tik nerimtīgi, ka visi mani sapņi par baltām smilšainām pludmalēm un spīdīgām motorlaivām bija sadragāti, un es — kopā ar citiem neapmierinātiem vasarniekiem — esmu pavadījusi šo laiku, visās iespējamajās tūristu lamatās triecot iekšā *pinakoladas*.

Bet šonakt es vairs nespēju izturēt drūzmīgus pūļus, ilgas rindas un sareibušus sirmus precētus kungus, kas pāri sievas plecam man piemiedz ar aci. Tā nu es attapos šeit.

Bārā ar lipīgu grīdu un pavisam lakonisku nosaukumu *BĀRS*, ķemējot šķidro pūli un meklējot savu mērķi.

Viņš sēž bārā *BĀRS* pašā stūrī. Vīrietis ir apmēram manā vecumā, divdesmitpiecgadnieks, ar smilškrāsas matiem, garš, platiem pleciem — lai gan uzmetis tādu kūkumu, ka abus pēdējos faktus pirmajā acu uzmetienā varbūt pat nepamanīsi. Viņš ir salicis pār savu telefonu, profilā redzams, kā viņš klusēdams koncentrējas. Zobi košļā pilnīgo apakšlūpu, pirksts lēni brauc pa ekrānu.

Lai arī šīs vietas noslogotība ne tuvu nekonkurē ar Disnejlendu, trokšņa te netrūkst. Tieši pa vidu starp mūzikas kasti, kas izdveš lipīgus piecdesmito gadu beigu meldiņus, un pie pretējās sienas pielikto TV, kur laika vecis auro par pārsistiem lietus rekordiem, atrodas bariņš vīru, kuri sinhroni izgrūž vienādus rejošus smieklus. Bāra tālākajā galā bārmene visu laiku bliež pa leti, uzsverot svarīgākos punktus sarunā ar dzeltenmatainu sievieti.

Vētras dēļ visa sala ir nemierīga, un lētā alus dēļ it visi ir bļautīgi.

Bet smilškrāsmatainajam vīrietim, kas sēž stūrī uz bāra krēsla, piemīt miers, kas viņu izceļ starp pārējiem. Patiesībā viss viņa izskats kliez, ka šis čalis šeit neiederas. Neraugoties uz divdesmitseši ar astīti grādu temperatūru un miljons gaisa mitruma procentiem, viņš ir uzvilcis saburnītu podziņkreklu ar garām piedurknēm un tumšzilas bikses. Viņš ir arī aizdomīgi neiesauļojies, kā arī nesmējīgs, nepriecīgs, negaisīgs utt.

Bingo.

Es atgrūžu no sejas blondu matu šķipsnu un dodos viņa virzienā. Tuvojoties redzu, kā viņa acis vēl arvien ir piekaltas telefonam, pirksts lēni velk to, ko nu viņš lasa uz ekrāna. Es ievēroju treknraksta burtus "DIVDESMIT DEVĪTĀ NODAĻA".

Viņš konkrēti sēž bārā un lasa grāmatu.

Es piestutēju gurnu pie letes un nobraucu pa to ar roku, pievēršoties vīrietim.

— Čau, smukulīt.

Viņa zaļganbrūnās acis lēni pievēršas manai sejai, samirkšķina.

— Sveiki?

— Tu te bieži nāc?

Viņš mani kādu minūti pēta, acīmredzami izsvērdams iespējamās atbildes.

— Nē, — viņš beidzot nosaka. — Es šeit nedzīvoju.

— Ak tā, — es atbildu, bet, pirms pamanos pateikt ko vairāk, viņš turpina.

— Pat ja dzīvotu, man ir kaķis ar daudzām medicīniskām problēmām, kuru dēļ tam nepieciešama pastāvīga aprūpe. Nav pārāk viegli doties izklaidēs.

Es novaikstos par visu šo atbildi.

— Izsaku līdzjūtību. — Mēģinu atgūt zaudēto sparū. — Noteikti ir traki ar to ņemties, vienlaikus mēģinot tikt galā ar nāves klātbūtni.

Viņa piere saraucas.

— Nāves?

Es ar roku iezīmēju nelielu loku, ietverot tajā viņa apģērbus.

— Vai tad neesi ieradies pilsētā uz bērēm?

Viņa lūpas sakniebjas.

— Nē, neesmu.

— Tad kas tevi šeit atvilinājis?

— Draudzene. — Viņa acis pievēršas telefonam.

— Šeit dzīvo?

— Atvilka mani līdzī, — viņš izlabo. — Uz brīvdienām. — Pēdējo vārdu viņš izsaka ar zināmu nicinājumu.

Es nobolu acis.

— Nevar būt! Aizvilka prom no tava kaķa? Bez īsta iemesla — tikai lai priecātos un baudītu dzīvi? Vai tu tiešām domā, ka to var saukt par draudzeni?

— Ar katru sekundi arvien mazāk, — viņš atbild, nepaceļot acis no ekrāna.

Viņš man nedod daudz iespēju, bet es nepadodos.

— Tātad, — es turpinu presēt. — Kas tā par draudzeni? Smukiņa? Gudriņa? Bagāta?

— Sīciņa, — viņš atbild, nepārtraucot lasīt. — Skaļa. Nevar vien aizvērties. Aplej pilnīgi ikvienu apģērba gabalu, vienalga, vai tas mugurā man vai viņai, viņai ir drausmīga gaume romantikas jautājumos, viņa bimbā pie vakarskolas reklāmām — nu, tām, kur vientuļā māmiņa līdz vēlai naktij strādā pie datora, un tad, kad viņa aizmieg, bērns apļiek viņai segu ap pleciem un pasmaida, jo tā lepojas ar viņu. Kas vēl? Ā, vēl viņa ir apsēsta ar sūdīgām dzertuvēm, kurās ož pēc salmonellas. Es baidos te dzert pat pudeļu alu — tu vispār esi redzējusi, kā šo vietu vērtē *Yelp*?

— Tu tagad āksties? — es noprasu, sakrustojot rokas uz krūtīm.

— Nu, — viņš novelk, — salmonellai nav smaržas, bet, jā, Popij, tu esi maza auguma.

— Aleks! — es izkritu no lomas un iebliežu viņam pa bicepsu. — Es te mēģinu tev palīdzēt!

Viņš paberzē savu roku.

— Palīdzēt ar ko?

— Es zinu, ka Sāra salauza tavu sirdi, bet tev ir jālien ārā no alas. Un, kad bārā tuvojās smuka čiksīte, tad galvenā tēma, par ko tev nevajadzētu runāt, ir līdzatkarīgās attiecības ar tavu kaķa izstrādājumu.

— Pirmkārt, Flanerija O’Konora nav nekāds izstrādājums, — viņš atbild. — Viņa ir kautrīga.

— Viņa ir ļauna.

— Tu vienkāŗši viņai nepatic, — Alekss uzstāj. — Tev ir izteikta suņa enerģētika.

— Es tikai mēģināju viņu papaijāt, — es atbildu. — Kam vajadzīgs mājas mīlulis, kas neļaujas mīļoties?

— Viņa grib mīļoties, — Alekss atbild. — Bet tu visu laiku viņai tuvojies ar tādu plēsonīgu spīdumu acīs.

— Tā nav!

— Popij, — viņš aizrāda. — Tu visam tuvojies ar plēsonīgu spīdumu acīs.

Tieši tajā brīdī bārmene tuvojās man ar dzērienu, kuru es pasūtīju pirms aizšmaukšanas uz tualeti.

— Jaunkundz? — viņa saka. — Jūsu *Margarita*. — Viņa aizslidina aprasojošo glāzi pa leti uz manu pusi, un, to notverot, man rīklē iešaujas aizrautīgas slāpes. Es paķeru dzērienu tik veicīgi, ka ievērojams daudzums tekilas pāršļācas pāri glāzes malai, un Alekss ar pārdabisku un labi trenētu ātrumu parauj manu roku no letes, pirms uz tās izšļācas alkohols.

— Redzi? Plēsonīgs spīdums, — Alekss klusi un nopietni paziņo tieši tādā tonī, kā runā teju vienmēr, izņemot tās retās un svētīgās nakts, kad parādās jokainais Alekss un man izgadās paskatīties, kā viņš, teiksim, vērtās pa grīdu un izdveš viltotus šņukstus karaoke mikrofonā, smilškrāsas matiem spurojoties uz visām pusēm, saņurcītais uzvalka

kreklis izvilcīs no biksēm. Tikai viens hipotētisks piemērs. Lai gan tieši tā ir arī noticis.

Alekss Nilsens ir paškontroles paraugsekemplārs. Viņa garajā, plecīgajā, pastāvīgi sakumpušajā vai pat kliņģerī salīkušajā augumā ir sastūķēts milzums stoicisma (kas radies no tā, ka viņš ir vecākais bērns atraitnim ar izteiktāko trauksmi, kādu jebkad esmu redzējis) un ievērojami daudz pašapspiešanas (kas radusies no stingras reliģiozas audzināšanas pilnīgi pretēji vairumam viņa kaislību, tas ir, akadēmiskajai izglītībai), un tam visam klāt nāk visdīvainākais, slepeni ākstīgākais un izcili mīkstsirdīgākais muļķkadesa, ko man ir bijis tas gods pazīt.

Es iemalkoju nedaudz *Margaritas*, un no manis izlaužas apmierināts rūcieniņš.

— Suns cilvēka ķermenī, — pie sevis nosaka Alekss un atsāk baksītīt telefonu.

Es neatzinīgi nosprauslājos par viņa piezīmi un iemalkoju vēl druscīņ.

— Starp citu, šitajā *Margaritā* ir kādi deviņdesmit procenti teiklas. Es ceru, ka tu tiem neapmierināmajiem *Yelp* komentētājiem norādi, lai pietur pūslas. Un šeit vispār nesmird pēc salmonellas. — Es ietriecu nedaudz vairāk dzēriena un uzmetos uz bāra krēsla viņam blakus, pagriezusies tā, ka mūsu ceļgali saskaras. Man patīk, ka tad, kad mēs esam aizgājuši kaut kur kopā, viņš vienmēr sēž šādi: ķermeņa augšdaļa pret leti, garās kājas pret mani, it kā viņš būtu pavēris kādas slepenas durvis uz sevi un turētu tās vaļā tieši man. Un tās nav durvis tikai uz atturīgo, nekad tā īsti nesmaidīgo Aleksu Nilsenu, kuru pazīst pārējā pasaule — tā ir taka pa taisno uz jokainīti. Aleksu, kurš gadu no gada dodas ceļojumos kopā ar mani, lai arī viņš ciest nevar lidojumus un pārmaiņas, un nevienu spilvenu, kas nav viņa mājās guļamais spilvens.

Man patīk, kā tad, kad mēs kaut kur izejam, viņš allaž dodas taisnā ceļā uz bāru, jo zina, ka man patīk tur sēdēt, lai arī kaut kad viņš man atzinās, ka ikreiz viņš uztraucas par to, vai pietiekami (vai pārāk daudz) saskatās ar bārmeni.

Jāatzīst, man patīk un/vai es dievinu gandrīz visu manā labākajā draugā Aleksā Nilsenā, un es gribu, lai viņš ir laimīgs, un tādēļ, lai arī man nekad tā īsti nav patikusi neviena no viņa iepriekšējām pasijām — un jo īpaši nepatika Sāra —, es zinu, ka mans pienākums ir nodrošināt, lai nesen salauztā sirds nepiespiež viņu pāriet vientuļnieka kārtā. Kā nekā to pašu viņš darītu — un ir darījis — manā labā.

— Tātad tā, — es saku. — Sākam atkal no sākuma? Es būšu sek-sīgā svešiniece bārā, un tu būsi šarmants kā allaž, tikai bez tās kaķu lie-tas. Tu redzēsi, viens un divi atkal tiks uz randiņu takas.

Viņš paceļ acis no telefona un gandrīz vai smiņņā. Es vienkārši saukšu to par smiņņāšanu, jo Aleksa gadījumā nekas vairāk nav gaidāms.

— Tu domā to svešinieci, kura mēģina nocelt čali ar labi tē-mētu “Čau, smukulīt”? Man šķiet, ka mums ir atšķirīgi priekšstati par seksīgumu.

Pagrozos krēslā, mūsu ceļgali saduras, kad es pagriežos prom no viņa un tad atpakaļ, un es atkal uzlieku flirtējošu smaidiņu.

— Vai tev nesāpēja, — es saku, — kad nokriti no debesīm?

Viņš papurina galvu.

— Popij, man ir svarīgi tevi informēt, — viņš lēni paziņo, — ja man jebkad izdosies aiziet uz kādu randiņu, tad tam nebūs pilnīgi nekāda sakara ar tavu tā saukto palīdzību.

Es pieceļos, dramatiski ieleju rīklē dzēriena paliekas un nometu glāzi uz letes.

— Tad varbūt pazūdam no šejienes?

— Kā tas nākas, ka tev randiņi padodas labāk nekā man? — viņš novelk, jūtami sakauts šīs mistērijas priekšā.

— Skaidrs, kā, — es atbildu. — Man ir zemākas prasības. Un nav nekādas Flanerijas O’Konoras, kas stātos man ceļā. Un, kad es eju uz bā-riem, es nepavadu visu laiku, nīgri blenžot *Yelp* komentāros un no visa spēka izstarojot AR MANI NERUNĀJIET enerģiju. Kā arī varētu ap-galvot, ka no dažiem leņķiem es izskatos satriecoši.

Viņš pieceļas, noliek uz letes divdesmitnieku un iebāž maku atpa-kaļ kabatā. Aleksam vienmēr ir skaidra nauda. Es nezinu, kāpēc. Esmu

to vismaz trīs reizes jautājusi. Viņš ir atbildējis. Es vēl arvien nezinu, jo viņa atbilde bija vai nu pārāk garlaicīga, vai arī pārāk intelektuāli sarežģīta, lai manas smadzenes spētu iespringt saglabāt to atmiņā.

— Tas nemaina faktu, ka tu esi pilnīgs āksts, — viņš saka.

— Tu mani mīli, — es nedaudz pūcīgi aizrādu.

Viņš apliek roku man ap pleciem un paskatās lejup uz mani, pilnīgajās lūpās iezīmējas kārtējais vieglais, apvaldītais smaids. Viņa seja ir kā siets, kas izlaiž cauri tikai visniecīgāko izteiksmes daudzumu.

— Es to zinu, — viņš saka.

Es pasmaidu viņam pretī.

— Es tevi arī.

Viņš pretojas smaidam, notur to mazu un vieglu.

— To arī es zinu.

Es esmu miegaina un laiska tekilas dēļ, un es atbalstos pret viņu, dodoties uz pavērtajām durvīm.

— Šis bija labs brīvdienu brauciens, — es saku.

— Vislabākais, — viņš piekrīt, un vēsais lietus ap mums triecas kā konfeti no lielgabala. Aleksa roka piekļaujas vēl ciešāk, tā ir silta un smaga, un viņa tīrā ciedrkoka smarža klājas ap maniem pleciem kā apmetnis.

— Es pat neesmu pārāk pikta par lietu, — es saku, mums izejot tumīgajā, slapjajā naktī, kur visapkārt zum moskīti un tālā pārkonā dreb palmas.

— Man tas pat patīk. — Alekss paceļ roku man no pleciem un saliec to likumā virs manas galvas, pārvēršoties par improvizētu lietussargu, un mēs jožam pāri pludojošajai ielai uz mūsu mazo nomāto mašīnu. Kad esam to sasnieguši, viņš atraujas no manis un vispirms atver manas durvis — mēs dabūjam atlaidi, izvēloties mašīnu bez elektroniski regulējamiem logiem un centrālās atslēgas —, tad apskrien ap mašīnas priekšu un pats iemetas vadītāja sēdekli.

Alekss ieliek ātrumpārslēgu robā, mūsu slapjās drēbes dabū pilnjaudas polāro aukstumu no kondicionētāja, auto izgriežas no stāvvietas un sāk braukt uz mūsu īres mājas pusi.

— Es tikko aptvēru, — viņš saka, — ka neuzņēmām bāra attēlu tavam blogam.

Es sāku smieties, tad aptveru, ka viņš nejoko.

— Aleks, neviens no maniem lasītājiem negrib redzēt *BĀRA* bildes. Viņi pat negrib lasīt par *BĀRU*.

Viņš parausta plecus.

— Man nešķīta, ka *BĀRS* bija tik slikts.

— Tu teici, ka tas ož pēc salmonellas.

— To neskaitot. — Viņš ieslēdz pagrieziena rādītāju un vada mūsu mašīnu pa šauro palmu aleju.

— Patiesībā pa visu šo nedēļu es neesmu uzņēmusi gandrīz nevienu lietojamu bildi.

Alekss sarauc pieri un paberzē uzaci, vienlaikus piebremzējot pie grantēta iebraucamā celiņa.

— Nu, vēl bez tavējām, — es žigli piebilstu. Attēli, kurus Alekss pie-teicās uzņemt maniem sociālajiem medijiem, ir patiesi baisi. Bet es viņu tik ļoti milu par to, ka viņš bija gatavs tos uzņemt, ka jau esmu izvēlējusies vismazāk drausmīgo un to publiskojusi. Tajā man ir tā trakā sejas izteiksme, kad es esmu pārtraukta pusvārdā, pussmejojot, puskliedzot, mēģinot kaut ko viņam ieskaidrot, kamēr viņš — neveiksmīgi — mēģina man ierādīt, kas jādara, un man pāri acīmredzami briest mākoņi, it kā es pār Sanibelas salu izsauktu apokalipsi. Bet vismaz uzreiz var redzēt, ka esmu laimīga.

Skatoties šajā attēlā, es neatceros, ko Alekss man pateica, lai izraisītu tādu ģīmi, vai ko es viņam kliežu pretī. Bet es jau sajūtu veco labo siltuma uzplūdu, kā vienmēr, domājot par mūsu iepriekšējiem vasaras ceļojumiem.

To laimes bliezienu, to sajūtu, ka šādai jābūt dzīvei: būt skaistā vietā ar kādu, ko mīli.

Es mēģināju kaut ko tādu uzrakstīt komentārā pie bildes, bet to bija grūti izskaidrot.

Parasti mani ieraksti ir par to, kā ceļot ar ierobežotu budžetu, kā iztērēt mazāk un dabūt vairāk, bet, kad simttūkstoš cilvēku seko tavām brīvdienām pludmalē, būtu ideāli parādīt viņiem... brīvdienas pludmalē.

Pēdējās nedēļas laikā mēs esam pavadījuši Sanibelas salas liedagā kopumā kādas četrdesmit minūtes. Pārējais laiks ir ticis notērēts bāros un restorānos, grāmatveikalos un senlietu veikaliņos, kā arī milzum daudz stundu mūsu pusnolaistajā bungalo, ēdot popkornu un skaitot zibens šautras. Mēs neesam iesauļojušies, neesam redzējuši tropu zivis, mēs neesam snorkelējuši vai sauļojušies uz katamarāniem, vai darījuši jebko citu, tikai slīguši miegā un atkal modušies uz ļurcīgā divāniņa, kamēr mūsu sapņos pamazām iezīdās “Krēslas zonas” maratons.

Ir vietas, kuras iespējams izbaudīt visā to krāšņumā gan saulainā, gan ne tik labā laikā, bet šī nav viena no tām.

— Hei, — Alekss saka, novietojot mašīnu.

— Ko “hei”?

— Uzņemsim bildi, — viņš saka. — Kopā.

— Tev riebjas, ja tevi bildē, — es aizrādu. Kas man allaž šķitis savādi, jo tīri formāli Alekss ir ārkārtīgi pievilcīgs.

— Es zinu, — Alekss saka, — bet ir tumšs, un es gribu šo atcerēties.

— Labi, — es saku. — Aha. Nobildēsīmies.

Es pastiepos pēc telefona, taču Alekss jau ir izvilcis savējo. Jocīgā kārtā viņš to nav pagriezis ar ekrānu pret mums, lai mēs varētu sevi redzēt, bet gan apgriezis to otrādi, tā, ka pret mums pavērsta parastā, nevis priekšējā kamera.

— Ko tu dari? — es prasu, pastiepjoties pēc viņa telefona. — Tam taču domāts pašīņu režīms, opīt.

— Nē! — viņš smejas un parauj telefonu tālāk, lai es to nevaru aizsniegt. — Tas nav tavam blogam — mums nav jāizskatās labi. Mums tikai jāizskatās pēc sevis. Ja mums būs pašīņu režīms, es pat negribu bildēties.

— Tev jārisina tava sejas disforijas problēma, — es paziņoju.

— Cik tūkstošus bilžu es tev esmu uzņēmis, Popij? — viņš jautā. — Tikai šo vienu uzņemsim tā, kā es vēlos.

— Nu labi, labi. — Es paliecos pāri automašīnas konsolei, iekārtojot pie viņa mitrajām krūtīm, viņš nedaudz pieliec galvu, lai mazinātu mūsu augumu atšķirību.

— Viens... divi... — Zibspuldze uzspīd, pirms viņš ticis līdz trīs.

— Briesmonis tāds! — es pukojos.

Viņš apgriez telefonu, lai paskatītos uz attēliem, un novaidas.

— Ak nēēē, — viņš nosaka. — Es tiešām esmu briesmonis.

Es aizrijos no smiekliem, pētot mūsu baisās, rēgaini aizmiglotās sejas: viņa slapjie mati izslējušies kā adatas, manējie spurainiem taustekļiem līp ap seju, mēs esam viscaur spīdīgi un sasarkuši no tveices, manas acis ir pilnīgi ciet, viņa — pietūkušas, samiegušās.

— Kā vispār iespējams, ka mēs vienlaikus esam gandrīz nesaskatāmi un izskatāmies tik slikti?

Viņš smejojot atmet galvu pret atzveltni.

— Nu labi, es dzēšu ārā.

— Nē! — es ar varu ņemu viņam nost telefonu. Viņš to neatlaiž, un tā nu mēs vienkārši stīvējamies ap ierīci virs konsoles. — Tur jau bija tā sāls, Aleks. Atcerēties šo ceļojumu tādu, kāds tas patiesībā bija. Un izskatīties pēc mums.

Viņa smaids ir tikpat viegls un sīks kā vienmēr.

— Popij, tu vispār neizskaties tā, kā tajā bildē.

Es papurīnu galvu.

— Un tu arī ne.

Ilgu brīdi mēs klusējam, it kā, to noskaidrojot, mums nebūtu nekā cita piebilstama.

— Nākamgad dosimies uz kādu aukstu vietu, — Alekss saka. — Un sausu.

— Labi, — es smaidot atbildu. — Dosimies uz kādu aukstu vietu.

1.

ŠOVASAR

— Popij, — Svapna iesāk no blāvi pelēkā konferenču galda gala, — kas tev ir?

Svapna Bakši-Haismita, *Atpūtas+Miera* impērijas gādīgā vald-niece, nekādi nevarētu izstarot vēl mazāk mūsu brīnišķīgā žurnāla pamatvērtību.

Pēdējā reize, kad Svapna atpūtās, droši vien bija pirms kādiem trim gadiem, kad viņa bija teju devītajā grūtniecības mēnesī un ārsts noteica gultas režīmu. Pat tad viņa pavadīja visu šo laiku videočatā ar biroju, atbalstījusi portatīvo uz vēdera, tā ka man nešķiet, ka tur bija milzum daudz atpūtas. Svapnā viss ir spics un ass, un nosmailināts — no atglaus-tajiem matiem, kas sakārtoti augstās modes mezglā, līdz kniedētajām *Alexander Wang* augstpapēdenēm.

Viņas acu zīmuļa ievilkta līnija varētu pāršķelt alumīnija bundžu, un smaragda acis to pēc tam samīcītu. Šajā mirklī abas ir notēmētas tieši uz mani.

— Popij? Labrīt?

Es izmirkšķinos no miglas un noklepodamās pabīdos uz priekšu krēslā. Šis ar mani pēdējā laikā notiek bieži. Kad tev ir darbs, kurš pie-prasa ierašanos birojā tikai reizi nedēļā, nav forši, ja piecdesmit procentus

laika tu atslēdzies kā skolnieciņš algebras stundā, un vēl mazāk forši to izdarīt tavas vienlīdz biedējošās un iedvesmojošās bosenes priekšā.

Es nopētu savu piezīmju blociņu. Kādreiz es ierados piektdienas sapulcēs ar dučiem aizrautīgi sarakstītu piedāvājumu. Idejas stāstiem par mazzināmiem festivāliem citās zemēs, vietējo vidū izslavētiem restorāniem ar iecienītiem fritētiem desertiem, dabas brīnumiem īpašās Dienvidamerikas pludmalēs, daudzsološiem vīna dārziem Jaunzēlandē — vai arī jaunām tendencēm adrenalīna meklētāju vidū un dziļas relaksācijas metodēm SPA cienītājiem.

Kādreiz es rakstīju šīs piezīmes tādā kā panikā — it kā ikviena pieredze, ko es vēlējos kādudien piedzīvot, būtu kaut kas dzīvs, kas aug manā ķermenī, ir kā tā stieptu zarus un saspiestu man iekšas, pieprasot izlauzties no manis. Trīs dienas pirms šīm sapulcēm es pavadīju sviedrainā *Google* transā, ritinoties cauri attēlu attēliem ar vietām, kurās nekad neesmu bijusi, un jutu sev vēderā rūcam kaut ko izsalkumam līdzīgu.

Bet šodien es biju pavadījusi desmit minūtes, pierakstot valstu nosaukumus.

Valstu, pat ne pilsētu.

Svapna skatās uz mani, gaidot, kad nu es piedāvāšu savu nākamo dižo vasaras rakstu, un es blenžu uz vārdu “Brazīlija”.

Brazīlija ir piektā lielākā valsts pasaulē. Brazīlija aizņem 5,6 procentus no visas sauszemes. Nevar taču uzrakstīt īsu, atspērīgu gabaliņu par atvaļinājumu Brazīlijā. Vismaz jāizvēlas konkrēts reģions.

Es pāršķiru piezīmju grāmatiņas lapu, izliekoties, ka pētu nākamo. Tā ir tukša. Mans kolēģis Garets paliecas uz manu pusi, it kā lai lasītu pār manu plecu, un es aizcērtu piezīmes ciet.

— Sanktpēterburga, — es saku.

Svapna paceļ uzaci un sāk staigāt gar galda galu.

— Mēs jau pirms trim gadiem paņēmām Sanktpēterburgu vasaras numuram. Balto Nakšu svētki, atceries?

— Amsterdama? — Garets man blakus liek priekšā.

— Amsterdama ir pavasara pilsēta, — Svapna viegli aizkaitināta paziņo. — Tu taču nerakstīsi par Amsterdamu bez tulpēm.

Reiz es dzirdēju, ka viņa ir pabijusi vairāk nekā septiņdesmit piecās valstīs, daudzās no tām vairākkārt.

Viņa iepauzē, turot telefonu rokā un domīgi plikšķinot ar to pa plaukstu.

— Turklāt Amsterdama ir tik... populāra.

Svapna ir cieši pārliecināta, ka *būt uz popularitātes viļņa* nozīmē *nokavēts*. Ja viņa sajūt, ka laika gars iesilst pret Torunu Polijā, tad Toruna turpmākos desmit gadus būs svītrotā no plāniem. Ir pat īsts uz sienas piesprausts saraksts (bez Torunas) ar vietām, par kurām *A+M* nerakstīs. Katrs ieraksts ir viņas rokrakstā un ar datumu, un biroja pagrīdes totalizatorā tiek liktas likmes uz to, kad kāda pilsēta tiks izglābta no saraksta. Nav citas reizes, kad šeit valdītu tāds pieklusināts satraukums, kā tajos rītos, kad Svapna iesoļo birojā ar dizainera datorsomu vienā un izvilktu pildspalvu otrā rokā, un piemaršē pie saraksta ar mērķi izsvītrot vienu no šīm aizliegtajām pilsētām.

Ikviens ar aizmācītu elpu vēro, prātojot, kuru pilsētu Svapna atpestīs no *A+M* krēslas zonas, un, kad visi ir pārliecināti, ka Svapna ir savā kabinetā aiz aizvērtām durvīm, tas, kurš ir vistuvāk sarakstam, izlasa izsvītrotu ierakstu un pačukst pilsētas nosaukumu visai redakcijai. Parasti seko kluss svinību mirklis.

Kad pagājušajā mēnesī no saraksta tika reabilitēta Parīze, kāds at-rāva vaļā šampi, un Garets izvilka no sava galda atvilktnes sarkanu bereti, kuru viņš tur acīmredzot bija glabājis tieši šim gadījumam. Viņš to nēsāja visu dienu, noraudams no galvas ikreiz, kad dzirdēja Svapnas durvju roktura klikšķi un čīkstu. Viņš pat iedomājās, ka ir ticis sveikā cauri, līdz vakarpusē, dodoties ārā, Svapna piestāja pie viņa galda un teica:

— *Au revoir*, Garet.

Viņa seja ieguva beretes krāsu, un, lai arī nedomāju, ka Svapna būtu domājusi to citādi, kā vien joku, kopš tā brīža viņš tā arī īsti nebija atguvis pašpaļāvību.

Kad Amsterdama tika pasludināta kā “populāra”, viņa vaigi piesārta, pārspējot beretes toni un sasniedzot biešu sarkanumu.

Kāds cits liek galdā Kozumelu. Un tad seko balss par Lasvegasu, kuru Svapna īsi apsver.

— Vegasa varētu būt aizraujoša. — Viņa paskatās tieši uz mani. — Popij, vai tev nešķiet, ka Vegasa varētu būt aizraujoša?

— Tā noteikti varētu būt aizraujoša, — es piekřītu.

— Santorini, — Garets iepikstas kā pelīte.

— Santorini, protams, ir burvīga, — Svapna saka, un Garets izpūš dzirdamu atvieglojuma nopūtu. — Bet mēs gribam kaut ko iedvesmojošu.

Viņa atkal uz mani paskatās. Zīmīgi. Es zinu, kāpēc. Viņa grib, lai es uzrakstu galveno rakstu. Jo tāpēc es te esmu.

Mans vēders savērpjas.

— Turpināšu domāt un izstrādāšu piedāvājumu uz pirmdienu, — es iepikstos.

Viņa apstiprinoši pamāj. Garets man blakus krēslā sašļūk. Es zinu, ka viņš ar draugu izmisīgi vēlas bezmaksas ceļojumu uz Santorini. Kā jau kurš katrs ceļojumu rakstnieks. Kā droši vien kura katra cilvēciska būtne.

Kā man noteikti būtu jāgrib.

Nemet plinti krūmos, es gribu viņam teikt. Ja Svapna gaida iedvesmu, tad no manis viņa to nedabūs.

Nekas iedvesmai līdzīgs man jau labu laiku nav trāpījies.

*

— Man šķiet, ka tev vajadzētu uzspiest uz Santorini, — Reičela saka, glāzē uz mozaikā inkrustēta galdiņa skalinot savu *rosé*. Tas ir nevainojami vasarīgs vīns, un, pateicoties viņas platformai sociālajos medijos, mēs to esam dabūjušas par brīvu.

Reičela Krona: stila blogere, franču buldogu entuziaste, dzimusi un augusi Ņujorkā, Augšējā Vestsaidā (bet laimīgā kārtā nav viena no personām, kas izturas tā, it kā būtu tik apburōši, ka tu esi no Ohaio, vai ka Ohaio vispār eksistē — jūs par to jau bijāt dzirdējuši?), kā arī profesionāla līmeņa labākā draudzene.

Lai arī viņai ir augstākās klases virtuves iekārta, Reičela visus traukus mazgā ar rokām, jo tas viņai šķiet nomierinoši, un viņa to dara uz desmit centimetrus augstiem papēžiem, jo uzskata, ka zempapēžu kurpes